

Mēnessunes sejai pārslidēja kārtējais mākonis, iegremdējot klajumu vēl dziļākā tumsā. Tumsa, šķiet, liecināja, ka ceremonija ir beigusies, un baram izlauzās pēdējais saraustītais prieka kauciens. Tam piedroņās visi, tuvu un tālu...

Leo sastinga. Viņa ausis strauji izslējās un spalva sacēlās stāvus. *Tās nav mūsu bara balsis!*

ERIN HUNTER

SURVIVORS

THE BROKEN PATH

ĒRINA HANTERE
KLANU SUŅI
GRŪTAIS CEĻŠ

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

ZVAIGZNE ABC

821.111(73)-93

Ha 466

Erin Hunter

SURVIVORS 4: THE BROKEN PATH

Copyright © 2014 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited.

Cover © Wydawnictwo Nowa Baśń 2023

Illustration author: Anna Andruchowicz

All rights reserved.

Ērina Hantere

KLANU SUŅI. GRŪTAIS CEĻŠ

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Santa Brauča*

Korektores *Evija Stikute* un *Ilona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4287.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta

izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta

atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2023

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-888-7

Īpašs paldies Džilianai Filipai

Veltīts Reičelai Mensfīldai un Lūsijai Filipai

SUNŅU KLANI

SAVVAĻAS BARS (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

ALFA milzu vilka jauktenis ar sirmi baltu kažoku un dzeltenām acīm.

BETA neliela vējasune ar īsu, pelēku spalvu (dēvēta arī par Sauli).

MEDNIEKI **UGUNS** – ražens, brūns suns ar garām ausīm un pluskainu kažoku.
AŠĀ – sīka kucīte ar dzintaraini brūnu un baltu kažoku.

ATSPERE – medību sune ar dzintaraini brūnu, melni lāsumotu kažoku.

LEO – suns ar biezu, zeltaini baltu kažoku.

BRUNO – liels, brūns cīņassuns ar biezu spalvu un bargu purnu.

BELLA – kucīte ar biezu, zeltaini baltu kažoku.

MIKIJS – melnbalts ganusuns ar gludu, zīdainu spalvu.

PATRUĻNIEKI **MĒNESNĪCA** – melnbalta ganusune.
ŠAUTRA – slaida, brūni balta dzinēj-sune.

MARTA – milzīga, melna sune ar biezu kažoku un lielu galvu.

	DEIZIJA – sīka, balta kucīte ar brūnu asti.
	SMILKSTS – sīks savāda paskata šunelis ar mazām auštelēm un krunkainu purnu.
<u>OMEGA</u>	sīka kucīte ar garu, baltu spalvu (saukta arī par Saulstarīti).
<u>KUCĒNI</u>	KNOSIS – melnbalts, pluskains šunelis (Uguns un Mēnesnīcas dēls).
	NĀSIŅA – melna, pluskaina šunele (Uguns un Mēnesnīcas meita).
	MĒLĪTE – tumši un zeltaini brūna asins-sune.

ASINSSUŅI (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

<u>ALFA</u>	slaida, melni brūna sune ar baltu ilkņa formas lāsumu zem auss (saukta arī par Nazi).
<u>BETA</u>	ražens, melni brūns suns (saukts arī par Rungu).
	DUNCIS – melni brūns suns ar strupu purnu.
	PISTOLE – melni brūna sune.
	ZVĒRS – melni brūns suns.
	UZŠĶĒRDĒJA – melni brūna sune.
	REVOLVERIS – melni brūns suns.
	CIRVIS – melni brūns liela auguma suns.
	IZKAPTS – liela, melni brūna sune.

VĀLE – plecīgs melni brūns suns.

MUSKETE – melni brūns suns.

LODE – melni brūna sune.

ŠĶĒPS – melni brūns suns.

BULTA – jauns, melni brūns suns.

OMEGA sīkāks melni brūns suns (saukts arī par Skroti).

KUCĒNS **ILKNIS** – tumši un zeltaini brūns šunelis.

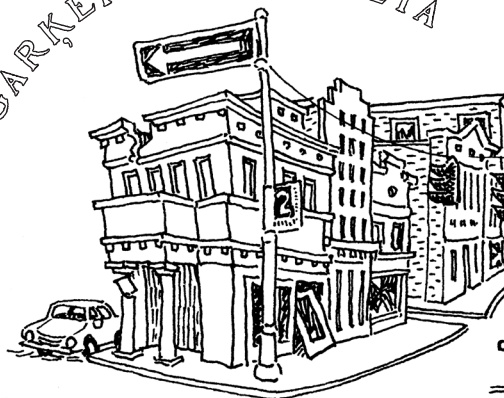
VIENPAŠI **SIRMAIS** – liels, drukns suns ar strupu purnu.

NERVS – dzintaraini brūns, melni lāsumots suns ar klibu kāju.

BIEDA MEŽS

GARĶPAINŪ PILSĒTA

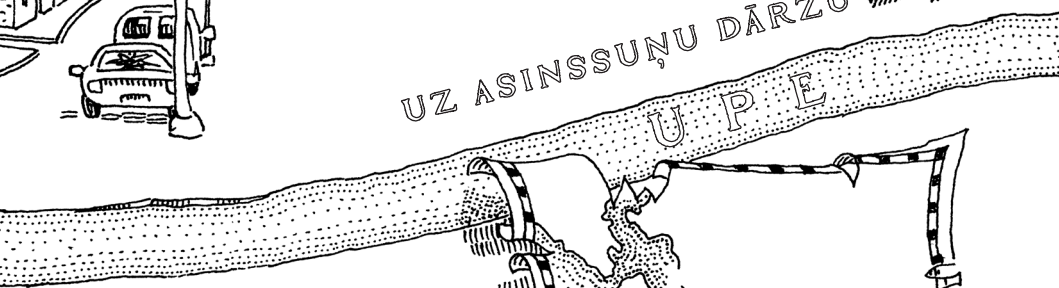

MEDĪBU LAUKI

UZ ASINSSUŅU DĀRZU

U P E

SĀVVAĻA

PROLOGS

– *Padodies, Vaušķķi! Es esmu tava alfa!*

Pīkste rēja, jau gluži aizsūsies, un pārmeta kūleni pāri Vaušķķim, sacēlot veselu putekļu mākonī. Īsi apcirtā zāle Saulesuņa kveldējošajos staros pēdējo dienu laikā bija izkaltusi pavisam sausa, un abi kucēni plosījās garķepaiņu stādītu košu puķu dobē. Viņu nelielā, ar žogu apjotā teritorija bija tik kārtīga un droša! Te tā vien prasījās pēc kārtīga plūktiņa.

Vaušķķis sparīgi atspērās ar strupajām kājelēm un, izkārpījies no Pīkstes pavēderes, metās māsai virsū.

– Nekā nebija! Es esmu alfa!

Pīkste nošķaudījās, izsprauslādama putekļus, un smalkā balstiņā ieņurdējās: – Pagaidi tikai, Vaušķķi!

Māsa neveikli kampa pēc Vaušķķa čupra, bet tas pavēlās atpakaļ tā, ka viņai sapinās kājas, un sagraba viņas priekšķepu sīkajos kucēna zobos.

– Au! Au! – Pīkste iesmilkstējās.

– Vai tev sāp? – Vaušķķis satrūcies slāpēti izgrūda.

– Ha! – Pīkste izmantoja brāļa vainas pilno izbīli un izrāvusies metās prom. – Piemānīju, Vaušķķi! – viņa pār plecu norēja.

– Ak, tu... – Vaukšķis pielēca ķepās un metās bēglei pakaļ. – Gan es dabūšu tevi ķepā, tu omeg...

Pēkšņi suņuks aprāva skrējienu un palika stāvam. Deguns notrīsēja. *Kas tā par smaku?*

Pīkste nozuda ap garķepaiņu nama stūri, un viņas rējieni pagaisa tālumā, bet Vaukšķis vairs nelikās par tiem ne zinis. Savādais smārds nepatīkami kutināja nāsis, un šunelis sāka kāsēt. Viņš ar ķepu paberzēja purnu un apjucis sapurināja galvu.

Vaukšķis nošķaudījās. Joprojām aizelsies, viņš bija spiests ievilkt krūtīs pamatīgu malku riebiņā gaisa. Tad uztraukti iesmilkstējās.

Smirdēja briesmīgi. Kas tas varētu būt? Un kur palikusi mamma? Vaukšķis drebēdams sakņupa zemē.

Vienu mirkli, viņš iedomājās. Es taču jau esmu liels.

Vaukšķis piecēlās ķepās un izpurināja kažoku. Smaka bija ļoti spēcīga, un viņš bija teicams pēdzinis – kādudien viņš būs labākais no labākajiem! *Es pats varu visu izpētīt.* Vaukšķis paostīja gaisu un devās turp, no kurienes nāca smārds, mēģinot apvaldīt šķavas vai klepu. Gaiss dedzināja rīkli...

Tur! Garķepaiņu mājas durvis bija pavērtas, un Vaukšķis ar purnu atstūma tās platāk. Te smaka bija vēl stiprāka, tik ļoti, ka acīs sariesās asaras. *Bet es dzenu pēdas. Es nevaru griezties atpakaļ...*

Suņuks piesardzīgi ielīda mājā, nadziņiem klakstot uz cietās grīdas, un sev priekšā ieraudzīja garķepaiņu mazuli. Tā bija sīkākā, ar gariem, gaišiem matiem, kas bija saņēmti tādā kā astē. Vaukšķim viņa

patika – tā bieži rēja un prasīja, lai ar viņu spēlējas. Bet tagad viņa to nedarīja.

Mazā bija aizrāvusies ar jaunu rotaļu – uzraususies uz vienas no garķepaiņu sēžamajām kastēm un pārliekusies pār spīdīgo metāla torni, uz kura garķepaiņi apdedzināja ēdienu. Vaukšķis sarauca degunu un izbrīnīts piešķieba galvu.

Garķepaiņu mazule kaut ko turēja rokās. Vaukšķis izdzirda sausu graboņu, kad viņa pakratīja šo priekšmetu un izvilka kociņu. *Tā tad tā ir tikai spēle?* suņuks prātoja. *Viņai ir jauna mantiņa. Varbūt arī es varētu piebiedroties!*

Bet no kociņa vēdīja aizdomīga smaka. Vaukšķis to sajuta pat no attāluma. Kociņam bija sarkans, kā asinīs iemērķts gals, un tas skāņi oda. Un tad atskanēja biedējošs troksnis, kā čūskas šņāciens...

Te kaut kas nav lāgā...

Pēkšņi Vaukšķim bija gluži vienalga, vai viņš iekulsies nepatikšanās ar garķepaiņiem. Smaka un troksnis, un jokainais kociņš – viss kopā bija par daudz vienam mazam suņukam. *Beidz tā spēlēties, mazā garķepaine, izbeidz!* Vaukšķis atgāza galvu un ierējās, cik skaļi vien spēdams.

Gaišmatainā garķepaine iztrūkusies nometa rotaļlietiņu. Tā atsitās pret zemi, un laukā izbira vēl citi tādi paši kociņi, sakrizdami nekārtīgā kaudzītē. Vaukšķis atkal ierējās, kašādams spīdīgo zemi. Viņš bija tik ļoti nobijies no asi dvakojošajiem kociņiem, ka

nespēja uzgriezt tiem muguru. Taču šņakoņa kļuva arvien skaļāka.

Mazās garķepaines purns saviebās izbīlī un dusmās, bet Vaušķis tikai sāka riet vēl drudžaināk. Viņš nesaprata, kas ir noticis, bet juta, ka par katru cenu ir jāsasauc mamma.

Tomēr tā nebija mamma, kura ieradās. Pēkšņi kliegdami brēkdami saskrēja citi garķepaiņi. Lielā garķepaine spalgi iebļāvās un saķēra mazo ar gaišajiem matiem. Viņa nikni rēja, un Vaušķis uz brīdi apklusā, iztrūcies, vai tikai nav ticis briesmīgā ķezā.

Bet garķepaiņi nepievērsa suņukam nekādu uzmanību. Lielākais pieskrēja pie caurspīdīgā akmens sienas un atrāva to vaļā, lai šaušalīgā, smacējošā dvaka varētu tikt laukā. Trešais garķepainis – mazāks par abiem lielajiem, bet garāks par mazuli – nokrita ceļos Vaušķim blakus un paņēma viņu klēpī.

Vaušķis pārbīlī sāka drebēt, taču garķepainis nemaz nelikās dusmīgs. Viņš kaut ko mierinoši murmināja, piespiezdams suņuku pie krūtīm un kutinādam tam pazodi. – Labs suns! – viņš nerimās atkārtot, nesdams Vaušķi ārā. – Labs suns!

Nākamajā brīdī viņi bija laukā, nejaukā smaka bija gandrīz pagaisusi, un arī pārējie garķepaiņi sastājās Vaušķim apkārt, glaudīja tam galvu un kutināja ausis. Vecākā garķepaine mīļi turēja mazo, cieši piekļautu sev klāt, lai arī bija bargi uz to rēkusi, un viņai acīs bija asaras.

Suņuks raudzījās augšup uz garķepaiņiem, iespie-
dis astīti starp kājām, taču neviens viņu nerāja par
ālēšanos. – Labs suns! – visi tikai ņurdēja. – Īsts
lauva – Leo. Kāds malacis...

Beidzot Vaukšķim bija gana. Viņš izbīli sāka spār-
dīties un ķepuroties, līdz jaunais garķepainis nolika
viņu zemē. Ticis brīvībā, šunelis ņēma ķepas pār ple-
ciem un metās uz šķūnīti.

Pusceļā pretī izskrēja mamma. Viņa sparīgi lun-
cināja asti un uzlūkoja dēlu platām, lepnumā mir-
dzošām acīm. Vaukšķis žigli nobremzēja viņai starp
priekšķepām, un mamma sirsnīgi nolaizīja viņam
galvu.

– Malacis, Vaukšķīt, – viņa klusi slavēja. – Tu devi
garķepaiņiem ļoti svarīgu zīmi.

– Ak vai! – Vaukšķis ievaimanājās. – Domāju, ka
uz mani dusmosies par riešanu, kā citās dienās. Bet
šoreiz tā nenotika?

– Nē, – mamma atsaucās un pārlaida mēli mazuļa
ausij. – Un man šķiet, ka viņi tev arī deva tavu pie-
auguša suņa vārdu. Lauva. Leo.

Vaukšķis sarauca deguntiņu. Lepnumu neviļus
aizēnoja neliela vilšanās. – Man šķita, ka pats varēšu
izraudzīties sev vārdu.

– Jā, pie savvaļas suņiem tā ir. – Mamma skat-
tienā iezagās viegls nosodījums. – Un arī daži saites-
suņi nepieņem garķepaiņu dotos vārdus. Bet tev ir
dots krietns vārds – tu vari ar to lepoties.

– Leo... – Vaukšķis pie sevis noteica. Viņš pameta skatienu atpakaļ, bet garķepaiņi jau devās iekšā mājā un aizvēra durvis. – Leo.

Mamma viņam maigi iebikstīja ar purnu. – Tas ir labs vārds, Vaukšķīt... Tas nesīs veiksmi, un veiksmē ir vajadzīga. Zibensšautram paveicās toreiz, kad viņu izglāba debessuņi, un arī par Mežasuni vienmēr runā, ka tam veicas. – Sunes balsī ietrīsējās smieklis. – Šis vārds glābs tavu ādu, mazais, un man tā vien šķiet, ka veiksmē tev dzīvē noderēs. Uzskati, ka tā ir Mežasuņa dāvana tev.

To dzirdot, Vaukšķis piepūtās lepnumā.

– Leo. – Viņš aplaizījās, izgaršojot jauno vārdu. – Jā. Ja to ir dāvājis Mežasuns, tas noteikti ir lielisks vārds.

Mamma smieklos ievaukšķējās un pabikstīja dēlu uz šķūņa pusi, kur gulēja suņi. Tā sienas kvēloja rietošās saules staros, un Vaukšķis juta, kā piezogas miegs. Diena bija nogurdinoša, un suņuks ilgojās pēc mīkstajām ādām, ko garķepaiņi bija viņiem piešķīruši gulēšanai.

Mājas, siltums... un nu garķepaiņi bija devuši Vaukšķim arī vārdu. Garķepaiņi bija labi. Tie vienmēr bija izturējušies laipni. Jā, Vaukšķis zināja, ka var tiem uzticēties.

Es esmu Leo Veiksmīgais, Vaukšķis domāja, miegaini saritinādamies blakus mammai, kura bija atgūlusies uz šķūņa vēsās, ēnainās grīdas. Es ceru, ka man vienmēr veiksies...